

Fremsat den 27. marts 2019 af skatteministeren (Karsten Lauritzen)

Forslag

til

Lov om ændring af skatteforvaltningsloven

(Aftale om en ny ankenævnsstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet - Retssikkerhedspakke IV)

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 678 af 31. maj 2018, som ændret ved § 23 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, § 7 i lov nr. 278 af 17. april 2018, § 12 i lov nr. 1130 af 11. september 2018 og § 6 i lov nr. 1726 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) Skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.«

2. I § 5, stk. 2, udgår », eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5«, og som 2. pkt. indsættes:

»En klage omfattet af stk. 1, nr. 2-4, afgøres dog ikke af skatteankenævnene, hvis klagen helt eller delvist vedrører en afgørelse truffet efter kursgevinstloven, aktieavancebeskatningsloven eller en afgørelse om pligt til at svare skat til staten efter både dansk ret og overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse for så vidt angår indkomst og formueskatter samt omfang og opgørelse af skat i forbindelse hermed.«

3. I § 8, stk. 3, 6. pkt., ændres »kommunalbestyrelsen« til: »den indstillingsberettigede kommunalbestyrelse eller organisation m.fl.«, og som 7.-12. pkt. indsættes:

»Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, udnævner efter indstilling et antal særlige medlemmer. Skatteministeren udnævner desuden et antal særlige medlemmer. De særlige medlemmer skal have skattefaglig indsigt og relevant uddannelse. De særlige medlemmer er geografisk ubundne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet, kan indstilles. Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

4. I § 8, stk. 4, indsættes som 7. pkt.:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

5. I § 8, stk. 5, indsættes som 9. pkt.:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

6. I § 8 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Afspejler de personer, der indstilles efter stk. 3-5, ikke i tilstrækkelig grad et repræsentativt udsnit af befolkningen, kan skatteministeren undlade at udnævne de indstillede personer og anmode om, at der foretages en ny indstilling.«

7. I § 19, stk. 5, nr. 5, udgår »eller stk. 5«.

8. I § 35 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, 2. pkt., udgår », jf. dog stk. 5«.

9. § 35 b, stk. 5, ophæves.

10. § 35 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »300 kr.« til: »900 kr.«, og », jf. dog stk. 2« udgår.

11. § 35 c, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

12. I § 35 c, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

13. § 40, stk. 2, udgår »eller stk. 5, eller efter«.

14. § 47, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

15. § 48, stk. 1 og 2, affattes således:

»En afgørelse truffet af skattemyndighederne kan indbringes for domstolene eller påklages, medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning.

Stk. 2. Hvis en afgørelse er påklaget til en administrativ klageinstans, kan klager i stedet vælge at indbringe afgørelsen for domstolene indtil det tidspunkt, hvor klageren i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om indholdet af den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering vil føre til. Indbringes en afgørelse, der først har været påklaget til en administrativ klageinstans, for domstolene, kan retten tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.«

16. I § 48, stk. 3, 1. pkt., udgår »endelig«.

17. § 51, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget.«

18. I § 51, stk. 3, 3. pkt., indsættes efter »klagesystem«: »eller hos domstolene«.

19. I § 54 indsættes som stk. 3 og 4:

»Stk. 3. Der ydes kun omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter stk. 1, nr. 1-5, som er ydet den skatte- eller afgiftspligtige i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Stk. 4. Adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter stk. 3 er betinget af, at skattemyndighedens afgørelse påklages eller indbringes for domstolene. Der ydes kun omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen.«

20. § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, affattes således:

- »1) I en sag, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage.
- 2) I en sag, hvor skatteankeforvaltningen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.«

21. I § 57, stk. 3, 4. pkt., ændres »SKATs« til: »told- og skatteforvaltningens«.

§ 2

I lov nr. 688 af 8. juni 2017 om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendomsskat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love (Ny vurderingsankenævnstruktur, regler om klagebehandling af vurderingssager og ændringer som følge af en ny ejendomsvurderingslov m.v.), som ændret ved § 3 i lov nr. 1376 af 4. december 2017, § 10 i lov nr. 278 af 17. april 2018 og § 10 i lov nr. 1729 af 27. december 2018 foretages følgende ændring:

1. I § 22, stk. 9, 3. pkt., udgår »der bliver stk. 4-7,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2019, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2 og 7-20 og § 2, træder i kraft den 1. januar 2020.

Stk. 3. § 1, nr. 1, 2 og 7-13, finder ikke anvendelse for afgørelser, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. januar 2020.

Stk. 4. § 1, nr. 14-20, finder ikke anvendelse for afgørelser, som indbringes for domstolene inden den 1. januar 2020.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1. Lovforslagets formål og baggrund
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Momsskøn
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Lovforslaget
 - 2.2. Ændring af kompetence til afgørelse af visse sager
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Lovforslaget
 - 2.3. Udnævnelseskriterier for ankenævnsmemberer
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Lovforslaget
 - 2.4. Ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Lovforslaget
 - 2.5. Harmonisering af klagegebyr
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Lovforslaget
 - 2.6. Direkte domstolsprøvelse
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Lovforslaget
 - 2.7. Omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Lovforslaget
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgik den 18. december 2018 »Aftale om en ny ankenævnssstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV«.

For at nedbringe de lange sagsbehandlingstider i klagesystemet og derigennem styrke borgeres og virksomheders retssikkerhed er aftalepartierne enige om at tilføre klagesagsbehandlingen flere ressourcer og at gennemføre en række

ke tiltag, der skal gøre klageforløbet mere effektivt og øge Skatteankestyrelsens produktivitet.

Med dette lovforslag foreslås det at udmønte de initiativer i den politiske aftale, som forudsætter lovgivning.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Lovforslaget udmønter som nævnt dele af »Aftale om en ny ankenævnssstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet - Retssikkerhedspakke IV«, hvis formål det er at nedbringe sagsbehandlingstiden i klagesystemet.

Det nuværende klagesystem er udfordret af lange sagsbehandlingstider og sagspukler, som er problematiske for bor-

geres og virksomheders retssikkerhed. For at nedbringe de lange sagsbehandlingstider i klagesystemet og derigennem styrke borgeres og virksomheders retssikkerhed er aftalepartierne enige om at tilføre klagesagsbehandlingen flere ressourcer. Partierne er desuden enige om at gennemføre en række tiltag, der skal gøre klageforløbet mere effektivt og øge Skatteankestyrelsens produktivitet.

Med aftalen er der også taget stilling til ankenævnstrukturen på skatteområdet, herunder en ny struktur for skatteankenævne, som skal bevare et stærkt lægmandselement, sikre lokal forankring af skatteankenævne, så klager bliver afgjort tæt på borgere og virksomheder, og samtidig styrke fagligheden. Den nye skatteankenævnstruktur tager udgangspunkt i den eksisterende struktur med kommunalt forankrede lægmænd.

Der etableres ifølge aftalen 22 skatteankenævne med 176 medlemmer, hvoraf 10 er særligt udpegede medlemmer med skattefaglig indsigt, og 15 vurderingsankenævne med i alt 350 medlemmer. Dette vil blive udmøntet i en bekendtgørelse, der udstedes af skatteministeren, jf. skatteforvaltningsloven § 8.

Tiltagene i *Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet - Retssikkerhedspakke IV* evalueres efter aftalen i 2022.

Lovforslaget skal ligeledes ses i sammenhæng med forliget om et nyt ejendomsvurderingssystem, som den daværende regering (Venstre) indgik i 2016 med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti. Forliget er gennemført ved lov nr. 688 af 8. juni 2017, der bl.a. indebar, at de fælles skatte- og vurderingsankenævne blev nedlagt og skulle erstattes af separate skatteankenævne og vurderingsankenævne pr. 1. januar 2019, samt at den ene halvdel af medlemmerne af vurderingsankenævne udnævnes efter indstilling fra kommunalbestyrelsen og den anden halvdel på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Finans Danmark og Dansk Ejendomsmæglerforening.

Som led i *Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet - Retssikkerhedspakke IV* styrkes klagesystemet med yderligere ca. 200 mio. kr. de kommende år. Det sker dels ved, at tilføre ca. 120 mio. kr. ekstra de kommende år, dels ved at gevinster fra de øvrige tiltag i aftalen reinvesteres i klagesystemet. Det svarer til ca. 80 mio. kr. yderligere. De tilførte midler skal bl.a. gøre det muligt hurtigt at behandle borgernære sager, hvor klageren har brug for en hurtig afklaring, f.eks. fordi klagesagen udgør en økonomisk belastning for almindelige lønmodtagere og erhvervsdrivende (motor-, person- og visse erhvervsskattesager).

Foruden de ekstra tilførte midler er det som nævnt aftalt at gennemføre lovgivningsmæssige tiltag, der skal bidrage til et mere effektivt klageforløb, da et moderne klagesystem og en effektiv sekretariatsbetjening af ankenævne og Landskatteretten er afgørende for at nedbringe sagsbehandlingstiderne.

Med henblik på at målrette sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås det således at afskaffe muligheden for, at klager frit kan vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landskatteretten. Til gengæld foreslås det at give klageren mulighed for direkte at indbringe sin klagesag for domstolene uden først at skulle indbringe den for klagemyndigheden og vente seks måneder fra dette tidspunkt. I forlængelse heraf foreslås reglerne om omkostningsgodtgørelse justeret, således at der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse i samme omfang, som det er muligt i dag ved overspringelse af klageinstansen efter 6 måneder.

For at understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås det, at sager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og -tab samt aktieavance og -tab flyttes fra afgørelse i skatteankenævne til afgørelse i Landskatteretten. Det sker bl.a. på grund af disse sagers juridiske kompleksitet, der gør sagerne egnede til afgørelse i Landskatteretten. Det foreslås, at klager over Skatteforvaltningen afgørelser om skønsmæssige ansættelser af moms for fysiske personer og dødsboer skal træffes af skatteankenævne, som hermed og via afskaffelse af fritvalgsordningen samlet set tilføres flere sager.

Klagegebyret for skatte- og motorsager foreslås hævet fra 400 kr. til 1.000 kr. for at harmonisere gebyret med gebyret for klager over de nye vurderinger efter ejendomsvurderingsloven. Beløbet vil fortsat skulle tilbagebetales, hvis f.eks. klagen afvises, eller klageren får helt eller delvis medhold.

I øvrigt indeholder lovforslaget enkelte redaktionelle ændringer.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Momsskøn

2.1.1. Gældende ret

Skatteankenævnenes opgaver og saglige kompetence er angivet i skatteforvaltningsloven § 5. Således består skatteankenævnets virksomhed i at afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer. Skatteankenævne kan ikke behandle klager over Skatterådets afgørelser, og skatteankenævnenes saglige kompetencer er udtømmende opregnet i skatteforvaltningslovens § 5.

Som eksempler på sagstyper, hvor et skatteankenævn kan afgøre klager over afgørelser, som er truffet af Skatteforvaltningen, kan nævnes klager over forskudsregistrering af indkomst, klager over ansættelse af indkomstskat, herunder klager over gaveafgift og klager over underskud og tab, der kan modregnes i skattepligtig indkomst af kilder af samme art.

Efter gældende ret kan der ikke klages til skatteankenævnet over afgørelser vedrørende moms, afgifter og told. Sådanne afgørelser kan kun påklages til Landskatteretten, medmindre der er tale om sager, som er delegeret til afgørelse i Skatteankestyrelsen efter bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen.

2.1.2. Lovforslaget

For at forbedre omkostningseffektiviteten i skatteankenævnene og understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås det, at skatteankenævnene skal kunne afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.

2.2. Ændring af kompetence til afgørelse af visse sager

2.2.1. Gældende ret

Efter gældende ret fordeles og visiteres klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven efter den generelle regulering vedrørende indkomstskattesager. Det sker efter skatteforvaltningslovens §§ 5, 11 og 35 b. Sagerne afgøres af skatteankenævnene i det omfang, de ikke er principielle.

Klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt klager over afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven afgøres af skatteankenævnene, i det omfang klageren er en fysisk person eller et dødsbo i henhold til skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, nr. 2, 3 og 4.

Hvis klagen opfylder en af betingelserne i skatteforvaltningslovens § 21, stk. 4, nr. 1-5, og dermed anses for principiel, bliver sagen visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt. Klagen kan ligeledes blive visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, hvis klagen udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 3. pkt.

Hvis klageren ikke er en fysisk person eller et dødsbo, afgøres klagen af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1.

2.2.2. Lovforslaget

For at understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås en fravigelse af udgangspunktet i gældende ret om, at det afgørende for sagsfordelingen er, om klageren er en fysisk eller juridisk person. Det foreslås således, at klagesager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og -tab samt aktieavancer og -tab fremover skal afgøres af Landsskatteretten i stedet for et skatteankenævn, selvom klageren måtte være en fysisk person eller et dødsbo.

Klagesager om subjektiv skattepligt for fysiske personer indeholder ofte komplekse problemstillinger vedrørende flere retsgrundlag, hvilket gør dem egnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes udfyldende fortolkning af reglerne i kildeskattelovens §§ 1 og 2 om skattepligt og §§ 48 E-F om forskerordningen samt lempelsesbestemmelser i f.eks. ligningslovens §§ 33 og 33 A og fortolkningen af indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Ligeledes er klager over afgørelser truffet efter kursgevinstloven eller aktieavancebeskatningsloven kendetegnet

ved teknisk juridisk kompleksitet og samspil mellem forskellige bestemmelser i lovgivningen om kapitalgevinstbeskatning, der gør dem velegnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes fortolkningsspørgsmål om kvalificering af forskellige typer objekter i forhold til kapitalgevinstbeskatning.

I dag vælger en forholdsmæssig høj andel af klager alle rede ved brug af fritvalgsordningen at få en sådan klage afgjort af Landsskatteretten.

2.3. Udnævnelseskrav for ankenævnemedlemmer

2.3.1. Gældende ret

Det følger af skatteforvaltningslovens § 8, stk. 1, at skatteministeren bestemmer landets inddeling i henholdsvis skatte-, vurderings- og motorankenævnskredse, antallet af medlemmer i de enkelte ankenævn, samt hvilke kommuner der har indstillingsret efter stk. 3 og 4 til pladserne i skatte- og vurderingsankenævn. Det følger desuden af § 8, stk. 3, at medlemmerne af et skatteankenævn alle er indstillet af kommunalbestyrelserne, som skatteankenævnskredsen omfatter. Landet er opdelt i 19 skatteankenævnskredse, 10 vurderingsankenævnskredse, 10 skatte- og vurderingsankenævnskredse og 4 motorankenævnskredse.

Efter gældende ret udnævner skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af skatte-, vurderings- og motorankenævn. Udnævnelsen foretages efter indstilling fra kommunalbestyrelserne og forskellige relevante brancheorganisationer. Ved kommunalbestyrelsens indstilling anvendes den metode, der er beskrevet i § 25 i lov om kommunernes styrelse (forholdstalsvalg - den d'Hondske metode).

Der er ikke fastsat regler om, at der ved indstillingen af medlemmer skal lægges vægt på, at ankenævnene udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen, herunder i forhold til aldersspredning og kønsfordeling.

Skatteministeren kan under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person til skatte-, vurderings- og motorankenævn og anmode om, at der indstilles en anden person. Sådanne særlige omstændigheder kan f.eks. være manglende overholdelse af en afdragsordning.

2.3.2. Lovforslaget

Det foreslås, at skatteministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, får kompetence til at udnævne et antal medlemmer med egentlig skattefaglig indsigt og relevant uddannelse på kandidatniveau, f.eks. juridisk kandidateksamen, cand.merc.aud. eller lignende. De særlige medlemmer skal være geografisk ubundne og skal indstilles af relevante institutioner og organisationer på skatteområdet. Institutionerne og organisationerne skal ved indstillingen sikre, at de indstillede personer indstilles på grund af skattefaglige kompetencer. De særlige medlemmer vil som geografisk ubundne kunne fungere i alle skatteankenævn. De indstillede personer skal fungere i hele landet. Forslaget har til formål at supplere det stærke lægmandselement i nævnene med en styrket skattefaglighed.

Som led i *Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet - Retssikkerhedspakke IV* er det aftalt, at der etableres 22 skatteankenævne med 176 medlemmer, hvoraf 10 er særligt udpegede medlemmer med skattefaglig indsigt og relevant uddannelse og 15 vurderingsankenævne med i alt 350 medlemmer. Skatteministeren udnævner otte af de særligt udpegede medlemmer efter indstilling, og to udnævnes af skatteministeren uden indstilling. Dette vil blive udmøntet i en bekendtgørelse, der udstedes af skatteministeren, jf. skatteforvaltningslovens § 8.

Det foreslås desuden, at der i skatte-, vurderings- og motorankenævne tilstræbes repræsentation af et repræsentativt udsnit af befolkningen. Med de foreslåede bestemmelser skal der således som kriterier ved indstillingen af medlemmer til ankenævnene inddrages en repræsentativ alders- og kønsfordeling.

Det foreslås, at skatteministeren får kompetence til at undlade at godkende indstillinger og anmode om, at der foretages en ny indstilling, hvis indstillingerne ikke i tilstrækkelig grad er repræsentative. Efter forslaget foretager skatteministeren en konkret vurdering af indstillingerne til de enkelte ankenævne. Det sker for at understøtte, at indstillingerne i tilstrækkelig grad er repræsentative.

Forslaget har til formål at understøtte, at medlemmerne af ankenævnene udgør et tilstrækkeligt repræsentativt udsnit af befolkningen.

2.4. Ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet

2.4.1. Gældende ret

Skatteforvaltningslovens § 35 b blev indsat ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 i forbindelse med gennemførelse af en ny klagestruktur på skatteområdet.

Efter § 35 b, stk. 1, vil en klage omfattet af § 5, stk. 1, dvs. en klage over en skatteansættelse for en person eller et dødsbo som udgangspunkt blive visiteret eller henvist til et skatteankenævn medmindre den anses for principiel eller hænger sammen med en anden sag, som verserer ved eller samtidig visiteres til Landsskatteretten.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt., at principielle sager skal afgøres af Landsskatteretten. En sag anses for principiel, hvis den f.eks. vil kunne få konsekvenser for et større antal skattepligtige, vedrører større økonomiske værdier, eller sagen i øvrigt påkalder sig eller skønnes at ville påkalde sig større offentlig interesse.

Derudover kan en klagesag afgøres af Landsskatteretten, hvis den udspringer af samme forhold som en sag, der allerede verserer ved Landsskatteretten. Som eksempler på sådanne sager kan f.eks. nævnes, at et af de påklagede spørgsmål skal behandles af Landsskatteretten, eller sager, hvor en klager er et selskab, og en anden klager er hovedaktionær i selskabet.

Øvrige sager skal som udgangspunkt afgøres af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 2. Det betyder, at klager i selskabsskattesager, momsager, afgiftsager og toldsager skal afgøres af Landsskatteretten.

Efter den særlige fritvalgsordning i skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, gives der mulighed for, at klageren senest 4 uger efter at have fået meddelelse om, at en sag visiteres til et skatteankenævn, kan meddele Skatteankestyrelsen, at vedkommende i stedet ønsker sagen behandlet af Landsskatteretten. Det gælder, uanset om den pågældende visitering af sagen til et skatteankenævn er den første visitering af sagen, eller om det er i forbindelse med en omvisitering. Bestemmelsen giver ikke en tilsvarende valgmulighed i forhold til sager, som visiteres til motorankenævne.

Ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 blev skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, ændret til, at den særlige fritvalgsordning ikke længere skal gælde for vurderingsklager. Loven trådte i kraft den 1. januar 2018 og har virkning fra og med den 1. januar 2020.

2.4.2. Lovforslaget

Skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, hvorefter klageren kan vælge, at en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, skal behandles af Landsskatteretten, foreslås ophævet.

Der er i dag et stort sagspres på Landsskatteretten og færre sager ved skatteankenævne end tidligere. Forslaget har til formål bedre at udnytte kapaciteten hos skatteankenævne og bidrager til, at sagerne fordeles til afgørelsesmyndighederne efter objektive kriterier, herunder at sagstyper målrettes afgørelsesmyndighedernes kompetencer.

Efter forslaget afskaffes fritvalgsordningen, således at en klage over en skatteansættelse for en fysisk person, der efter reglerne skal visiteres til et skatteankenævn, ikke af klageren kan vælges behandlet af Landsskatteretten.

2.5. Harmonisering af klagegebyr

2.5.1. Gældende ret

Det gældende klagegebyr udgør 400 kr. Baggrunden for det eksisterende klagegebyr er etableringen af Skatteankestyrelsen, hvor sekretariatsbetjeningen af Landsskatteretten og skatte-, motor- og vurderingsankenævne blev samlet i Skatteankestyrelsen, og hvorefter der på alle klagesager, med undtagelse af klagesager om inddrivelse af gæld og klagesager om aktindsigt, som skal behandles af Landsskatteretten og ankenævne, pålægges et gebyr på 300 kr. (2010-niveau), svarende til 400 kr. i 2018-niveau. Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1.

Klagegebyret tilbagebetales ved helt eller delvist medhold i klagen eller ved helt eller delvist medhold i en efterfølgende domstolsprøvelse af klagemyndighedens afgørelse, hvis klagen afvises, eller hvis en genoptagelsesansøgning imødekommes som følge af en praksisændring, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 5. Beløbet tilbagebetales ikke, hvis klagen indbringes for domstolene efter overspringsreglen i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, eller hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med, at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 6.

I forbindelse med ændringen af skatteforvaltningslovens § 35 c ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 er klagegebyret ændret til 900 kr. (2010-niveau), hvilket svarer til et klagegebyr på 1.000 kr. (2018-niveau), for så vidt angår klager over de nye vurderinger efter ejendomsvurderingsloven. Loven trådte i kraft den 1. januar 2018 og har virkning fra og med den 1. januar 2020, jf. lov nr. 1729 af 27. december 2018 om ændring af ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love. For klager over øvrige afgørelser truffet af Skatteforvaltningen m.v., der efter § 35 a, stk. 1, indgives til Skatteankestyrelsen, er klagegebyret forsat 300 kr. (2010-niveau).

2.5.2. Lovforslaget

Det foreslås, at klagegebyret over afgørelser truffet af skatteforvaltningen hæves fra 400 kr. til 1.000 kr. (2018-niveau), dvs. 900 kr. (2010-niveau). Grundbeløbet skal fortsat reguleres efter personskatteovens § 20. Gebyrforhøjelsens formål er at undgå klager over bagatelsager. Gebyrets størrelse er samtidig fastsat til et niveau, som ikke afholder borgere og virksomheder fra at klage.

Klagegebyret vil skulle indbetales, når klagen indgives til Skatteankestyrelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1. Klagegebyret vil skulle tilbagebetales under samme forudsætninger, som er gældende i dag, herunder f.eks. når klageren ved klagebehandlingen eller ved en efterfølgende domstolsprøvelse af klagemyndighedens afgørelse får helt eller delvist medhold, eller klagen afvises.

2.6. Direkte domstolsprøvelse

2.6.1. Gældende ret

Efter gældende ret er det en betingelse for domstolsprøvelse, at den administrative rekurs er udnyttet, jf. skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, 1. pkt. En stævning afvises herefter ved domstolene, såfremt klageinstansen, der har behandlet sagen, ikke har taget stilling til det pågældende spørgsmål.

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 1. pkt., kan borgere og virksomheder anvende den såkaldte overspringregel og indbringe en sag for domstolene fra seks måneder efter, at sagen er påklaget til den administrative klageinstans på området, selv om klageinstansen ikke har truffet afgørelse i sagen. Dette gælder dog ikke, hvis klageren fra Skatteankestyrelsen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering fører til, eller hvis klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens opfattelse fører til. I disse situationer vil behandlingen af klagen være så fremskreden og ofte være så nær sin afslutning, at klagerens behov for af tidsmæssige hensyn at kunne springe klageinstansen over og indbringe afgørelsen for domstolene ikke længere vurderes at være til stede.

2.6.2. Lovforslaget

Det foreslås i forlængelse af ophævelse af fritvalsordningen at give klageren mulighed for direkte at indbringe sin klagesag for domstolene uden først at skulle vente seks måneder fra det tidspunkt, hvor klagen er indgivet til klage-

myndigheden. Hermed gives der valgfrihed for klager mellem administrativ rekurs og direkte domstolsprøvelse.

Forslaget er i det væsentlige en videreførelse af den gældende ret til domstolsprøvelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 17. Forslaget indebærer, at kravet om, at der skal være gået seks måneder efter, at en sag er indbragt for den administrative klageinstans, før en sag kan indbringes for domstolene afskaffes. Der foreslås ikke yderligere indholdsmæssige ændringer af bestemmelsens anvendelse, hverken i praksis eller retstilstanden i øvrigt.

Formålet med forslaget er, at klageren tidligere i forløbet får mulighed for at vurdere, om klageren ønsker at indbringe sagen for den administrative klageinstans, eller om klageren ønsker at »spare« sagsbehandlingstiden hos klageinstansen og i stedet indbringe sagen for domstolene. Efter forslaget vil reglen således fremadrettet give mulighed for at fravælge administrativ rekurs.

2.7. Omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse

2.7.1. Gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, kan en skattepligtig, der anvender sagkyndig bistand m.v. i sin klagesag, som udgangspunkt opnå omkostningsgodtgørelse for udgifterne hertil. Det gælder ved klage, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse i sagen (nr. 1), og ved klage, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3 (nr. 2).

I medfør af § 35 b, stk. 3, er der fastsat regler i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. Det drejer sig om de såkaldte »kontorsager«. Dog ydes der efter § 55, stk. 2, ikke omkostningsgodtgørelse i de kontorsager, der vedrører told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer.

Det følger af § 55, stk. 1, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i sager, som afgøres af et vurderingsankenævn eller et motorankenævn. Endvidere fremgår det af § 52, stk. 7, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i sager om klage efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller om omkostningsgodtgørelse. De sager, der er nævnt i § 52, stk. 7, falder helt uden for godtgørelsesordningen.

Indbringes sagen for domstolene, ydes der efter § 55, stk. 4, omkostningsgodtgørelse i sager, som er godtgørelsesberettigede efter § 55, stk. 1, nr. 1-4. Det gælder dog ikke, hvis sagen angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven, og sagen indbringes for domstolene efter overspringreglen i § 48, stk. 2. Den praktiske betydning af denne bestemmelse er, at der ikke kan ydes omkostningsgodtgørelse ved overspringelse i en sag, som er blevet visiteret eller henvist til behandling ved Landsskatteretten, når den angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven.

Endvidere ydes der omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, som er blevet behandlet i et vurderingsankenævn, et motorankenævn samt i visse vur-

deringssager i Skatteankestyrelsen eller i sager, som er nævnt i § 55, stk. 2, jf. ovenfor. Tilsvarende gælder det i visse genoptagelsessager om vurdering.

Som udgangspunkt er det ikke en betingelse for at opnå omkostningsgodtgørelse, at den administrative klageinstans har truffet afgørelse i sagen. Overspringsreglen i § 48, stk. 2, vil derfor kunne anvendes med den virkning, at der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelsen, medmindre sagen er af en type, hvor adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter § 55, stk. 4, er betinget af, at klageinstansen har truffet afgørelse i sagen, sagstypen ikke er godtgørelsesberettiget, eller sagstypen ikke er omfattet af godtgørelsesordningen.

Hvis overspringsreglen anvendes i en sag, som ikke er godtgørelsesberettiget, ydes der heller ikke omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelsen.

Bestemmelsen i § 54 opregner de udgifter, som anses for godtgørelsesberettigede. Det gælder efter bestemmelsens stk. 1 eksempelvis udgifter til sagkyndig bistand (nr. 1), udgifter til bevismateriale (nr. 4) og udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene (nr. 6). Sådanne udgifter kan godtgøres i forbindelse med en klage eller en domstolsprøvelse, hvis sagen efter sin type eller karakter er godtgørelsesberettiget. Efter praksis er det en forudsætning for, at der kan ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., at den skattepligtige rent faktisk indgiver en klage til den administrative klageinstans eller udtager stævning ved domstolene, og - som udgangspunkt - at sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen. Det gælder dog ikke udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene. Udgifterne hertil vil være godtgørelsesberettigede, uanset om sagen indbringes for domstolene, herunder eventuelt afvises helt eller delvist, eller sagen ikke indbringes.

2.7.2. Lovforslaget

Det foreslås, at § 55, stk. 1, tilpasses forslaget om direkte domstolsprøvelse, således at der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse i samme omfang, som der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved overspringelse efter gældende regler. Det sker ved at ændre bestemmelsen, således at det ikke fremgår, at det er en betingelse for at opnå adgang til omkostningsgodtgørelse ved domstolene, at der er tale om prøvelse af en klagesag. Det er tilstrækkeligt, at der er tale om en sag, hvor et skatteankenævns eller Landskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage, eller en sag, hvori Skatteankestyrelsen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3. Der vil således fortsat ikke kunne ske overspringelse i en sag om ejendomsvurdering med den virkning, at der kan opnås omkostningsgodtgørelse ved domstolene. I dag er det i visse sagstyper usikkert, om der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved overspringelse. Tilsvarende vil der efter forslaget være enkelte sagstyper, hvor det ikke umiddelbart er muligt at afgøre med sikker-

hed, om der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse.

Er sagen eksempelvis af en sådan type, at den ved påklage ville blive behandlet som en kontorsag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, hvorefter der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i den pågældende type sag, vil en direkte domstolsprøvelse af en sådan sag som udgangspunkt heller ikke være godtgørelsesberettiget. Imidlertid kan sagen eksempelvis være principiel og ville ved påklage skulle visiteres til afgørelse ved Landskatteretten. Der ville dermed kunne ydes omkostningsgodtgørelse i klagesagen efter § 55, stk. 1, nr. 1. På grund af sagens karakter ville en sådan sag derfor være godtgørelsesberettiget, hvis den blev indbragt for domstolene, jf. § 55, stk. 4, 1. pkt.

Ønsker den skattepligtige inden indbringelse af en sådan sag for domstolene sikkerhed for, at sagen også af myndighederne vurderes som principiel, må den skattepligtige påklage sagen og afvente en visitering eller henvisning af sagen. Visiteres eller henvises sagen til Landskatteretten, vil den skattepligtige have sikkerhed for, at der kan opnås omkostningsgodtgørelse ved domstolsbehandlingen ved overspringelse, hvis betingelserne i § 48, stk. 2, i øvrigt er opfyldt.

Vil den skattepligtige ikke afvente en visitering eller henvisning ved påklage, men mener den skattepligtige, at sagen også af retten vurderes som principiel, hvilket f.eks. kan komme til udtryk ved deltagelsen af 3 dommere i rettens afgørelse, jf. retsplejelovens § 12, stk. 3, vil der kunne ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse af sagen, hvis myndighederne finder, at betingelserne for, at sagen ved påklage ville være blevet visiteret eller henvist til Landskatteretten, er opfyldt. Det vil i første omgang være Skattestyrelsen, som vil skulle tage stilling hertil ved behandlingen af en ansøgning om omkostningsgodtgørelse, men Skattestyrelsen vil kunne indhente en udtalelse fra Skatteankestyrelsen om visiteringsspørgsmålet.

I praksis vil usikkerheden om vurderingen af sagens karakter formentlig i de fleste tilfælde betyde, at den skattepligtige vil vælge at påklage sagen og afvente visiteringen eller henvisningen.

I de specielle bemærkninger til § 1, nr. 20, er de relativt få sagstyper nævnt, der kan give anledning til usikkerhed om godtgørelsesspørgsmålet.

Forslaget går endvidere ud på at præcisere, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., som er ydet i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene, og sagen som udgangspunkt ikke afvises. Herved bortses fra udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene. Udgifterne hertil vil være godtgørelsesberettigede, uanset om sagen indbringes for domstolene, herunder eventuelt afvises helt eller delvist, eller sagen ikke indbringes.

Ved gennemførelse af forslaget i § 1, nr. 20, hvor »ved klage« udgår af § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, er der behov for at tage stilling til, hvilken bistand der efter, at skattemyndighe-

den har truffet afgørelse i 1. instans, bør være godtgørelsesberettiget.

På den ene side følger det af skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 6, at der ikke ydes godtgørelse for udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt den skattepligtige bør påklage skattemyndighedens afgørelse. På den anden side er der i skatteforvaltningslovens § 55, stk. 5, 1. pkt., hjemmel til at godtgøre udgifter til den sagkyndiges anmodning efter § 51 om henstand med betaling af skatten ifølge skattemyndighedens afgørelse, som den skattepligtige ønsker at påklage eller indbringe for domstolene. Hjemlen kodificerer tidligere gældende administrativ praksis, idet udgifter til henstandsansmodninger blev anset for en integreret del af klage- eller retssagen. Endvidere godtgøres i administrativ praksis udgifter til udarbejdelse af klagen til klageinstansen eller stævningen til dom stolene. Det sker, fordi udgifterne i praksis vurderes at knytte sig til klage- eller retssagen og ligeledes at være en integreret del heraf.

Det foreslås på den baggrund, at de godtgørelsesberettigede udgifter til sagkyndig bistand, der ydes efter, at skattemyndigheden har truffet i afgørelse i 1. instans, afgrænses på samme måde som efter gældende praksis for godtgørelsesberettigede udgifter. Det kræves således, at de er afholdt i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Går den skattepligtige ikke videre med skattemyndighedens afgørelse, vil bistandsudgifterne efter forslaget ikke kunne godtgøres. Det svarer til, at udgifter til sagkyndig bistand efter gældende regler heller ikke godtgøres, hvis den skattepligtige ikke indgiver en klage til den administrative klageinstans eller udtager stævning mod Skatteministeriet ved domstolene. Det foreslås således, at adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse er betinget af, at skattemyndighedens afgørelse påklages eller indbringes for domstolene. Dog vil udgifterne til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene, under alle omstændigheder kunne godtgøres.

I tilknytning hertil forslås det, at det præciseres, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen. Forslaget lovfæster på dette punkt gældende praksis. Efter praksis ydes der således ikke omkostningsgodtgørelse, hvis sagen af klagemyndigheden eller domstolen afvises f.eks. som følge af, at myndigheden ikke er kompetent til at behandle sagen, hvis klagen eller stævningen afvises på grund af manglende begrundelse, eller hvis den indgives efter udløbet af klage- eller indbringelsesfristen. Det samme gælder for andre formkrav i forbindelse med klagens eller stævningens indgivelse som f.eks. et digitalt formkrav, hvorefter klagen eller stævningen skal indgives digitalt.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Ændringen af klagegebyret fra 400 kr. til 1.000 kr. i 2018-niveau skønnes at medføre en mindre sagsindgang, der kan frigøre sagsbehandlerressourcer til andre sager.

Harmoniseringen af klagegebyret forventes at medføre en øget gebyrindtægt af et begrænset omfang, når der også tages hensyn til tilbagebetaling af klagegebyret ved helt eller delvist medhold og den forventede mindre sagsindgang.

Som følge af tiltagene om *momsskøn, ændring af kompetence til afgørelse af visse sager og ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet*, sker der en omfordeling af sager mellem afgørelsesmyndigheder, der alt andet lige betyder, at der samlet set bliver afgjort flere sager i skatteankenævnene og færre sager i Landsskatteretten. Det kan medføre en omfordeling af ressourcer inden for Skatteministeriets totaløkonomiske ramme.

Forslaget om tilpasning af reglerne om omkostningsgodtgørelse til forslaget om direkte domstolsprøvelse skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige. De merudgifter til ordningen med omkostningsgodtgørelse, der følger af forslaget om tilpasning af godtgørelsesreglerne til forslaget om direkte domstolsprøvelse, modsvares delvis af besparelsen i udgifter til omkostningsgodtgørelse, der følger af overspringelsen af afgørelsen ved klageinstansen og eventuel efterfølgende domstolsprøvelse. Ydermere vil den direkte domstolsprøvelse medføre et begrænset antal sager, der ikke skal behandles ved klageinstansen.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Det har i den forbindelse bl.a. været overvejet, om der ved klagesagsbehandlingen kunne gøres brug af objektive kriterier. Skatteministeriet vurderer, at der ved klagesagsbehandlingen, ofte er tale om komplekse problemstillinger vedrørende flere retsgrundlag, der gør det nødvendigt at anlægge en faglig helhedsvurdering, herunder skønsvurderelse. Disse forhold gør anvendelsen af objektive kriterier uhensigtsmæssig.

4. Økonomiske konsekvenser og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne for agil erhvervsrettet regulering.

Lovforslaget sikrer, at der ved direkte domstolsprøvelse af afgørelser fra 1. instansen i sagstyper, som er godtgørelsesberettigede ved påklage, ydes godtgørelse for udgifterne ved domstolsbehandlingen. Dog vil den erhvervsdrivende - hvis denne forinden domstolsprøvelsen vil have vished om godtgørelsesspørgsmålet - skulle påklage 1. instansens afgørelse og afvente Skatteankestyrelsens visitering i visse sagstyper. Det vil være tilfældet, hvor udgangspunktet er, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse ved påklage, men hvor sagen kan være af en sådan karakter, at den ville være blevet visiteret til Landsskatteretten, hvis den var blevet påklaget, hvorved den bliver godtgørelsesberettiget. Det vurderes imidlertid, at der vil være tale om et begrænset antal sager.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslaget sikrer, at der ved direkte domstolsprøvelse af afgørelser fra 1. instansen i sagstyper, som er godtgørelsesberettiget ved påklage, ydes godtgørelse for udgifterne ved domstolsbehandlingen. Dog vil borgeren - hvis denne forinden domstolsprøvelsen vil have vished om godtgørelses-spørgsmålet - skulle påklage 1. instansens afgørelse og afvente Skatteankestyrelsens visitering i visse sagstyper. Det vil være tilfældet, hvor udgangspunktet er, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse ved påklage, men hvor sagen kan være af en sådan karakter, at den ville være blevet visiteret til Landsskatteretten, hvis den var blevet påklaget, hvorved den bliver godtgørelsesberettiget. Det vurderes imidlertid, at der vil være tale om et begrænset antal sager.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 22. januar 2019 til den 19. februar, 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration, Advokat-samfundet, Affald Plus, Akademikerne, AmCham Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Husstands-vindmøller, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børs-mæglerforeningen, CEPOS, Cevea, Coop, DAKOFA, Danmarks Skibskreditfond, Danmarks Statistik, Danmarks Vindmølleforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Automobilforhandler Forening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Er-

hverv, Dansk Gartneri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Metal, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Universiteter, DANVA, Datatilsynet, DEA, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, DTL, DVCA, Ejendomsforeningen Danmark, Eksportrådet, Energinet.dk, Energistyrelsen, Erhvervsstyrelsen - Team Effektiv Regulering, FDIH, Finans Danmark, FH, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finanstilsynet, FOA, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af De Private Dagplejere, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frie Funktionærer, FSE, FSR - danske revisorer, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR, HORESTA, IBIS, Investering Danmark, Justitia, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kooperationen, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Ledernes Hovedorganisation, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Mellempfolkeligt Samvirke, Miljøstyrelsen, Moderniseringsstyrelsen, Nationalbanken, Naturstyrelsen, Plastindustrien, Restaurationsbranchen.dk, Retssikkerhedssekretariatet, Rigsombuddet på Færøerne, Rigspolitichefen, Rigsrevisionen, Rockwoolfonden, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, SEGES, Serviceforbundet, Skatteankestyrelsen, SMVDanmark, Spillemyndigheden, SRF Skattefaglig Forening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, Styrelsen for Videregående Uddannelser, Søfartsstyrelsen, Teleindustrien, Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, Vurderingsankenævnsforeningen og Ældre Sagen.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Mindre positive konsekvenser	Mindre negative konsekvenser
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Mindre negative konsekvenser
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter gældende ret kan der ikke klages til skatteankenævnet over afgørelser vedrørende moms, afgifter og told. Sådanne afgørelser kan kun påklages til Landsskatteretten, medmindre der er tale om sager, som er delegeret til afgørelse i Skatteankestyrelsen efter bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen.

Klager over skønsmæssig ansættelse af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, behandles efter gældende ret sammen med en eventuel klage over en skønsmæssig ansættelse af indkomst, fordi sagerne mest hensigtsmæssigt og effektivt behandles sammen, når de udspringer af samme forhold. Både indkomstsagen og momssagen afgøres af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås, at skatteankenævnene skal kunne afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, således at momssagen lige såvel som indkomstsagen, kan afgøres af skatteankenævnene.

Sager, hvor der ud over en skønsmæssig forhøjelse af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, også er andre momsmæssige reguleringer, f.eks. nægtelse af momsfradrag m.v., vil fortsat skulle afgøres af Landsskatteretten.

Forslaget omfatter afgørelser efter opkrævningslovens § 5, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan Skatteforvaltningen ansætte en virksomheds skyldige beløbskønsmæssigt, hvis størrelsen af beløbet ikke kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber. Tilsvarende gælder, hvis en virksomhed har modtaget et for stort beløb som godtgørelse, og størrelsen af det beløb, som virksomheden derfor skal tilbagebetale, ikke kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber.

Subjektet for momsopkrævning er den selvstændigt erhvervsdrivende identificeret ved dennes cvr-nr. Det afgørende for, om en skønsmæssig ansættelse er omfattet af forslaget, vil være, at det er en fysisk person eller et dødsbo, jf. skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, 1. pkt., som driver virksomhed som selvstændigt erhvervsdrivende og ikke i selskabsform.

Momssubjekter kan - ud over at være fysiske personer eller dødsboer - f.eks. være interessentskaber eller andre subjekter, der anses for transparente i forhold til indkomstskat.

En skønsmæssig ansættelse af indkomstskat kan foretages over for f.eks. to eller flere interessenter (fysiske eller juridiske personer) som skattesubjekter, mens der kun foretages én skønsmæssig momsansættelse rettet mod selve interessentskabet som momssubjekt. I det tilfælde, hvor der er tale om interessentskaber, kommanditselskaber og lignende subjekter, vil en afgørelse om skønsmæssig ansættelse af moms ikke skulle behandles i skatteankenævnene, da der ikke er tale om en fysisk person som subjekt.

Det foreslås, at en klage over skønsmæssige ansættelser af indkomstskat og moms for fysiske personer og dødsboer hovedsageligt vil skulle behandles samlet i et skatteankenævn.

Et eksempel til illustration af forslaget er, at Skatteforvaltningen over for en fysisk person har truffet afgørelse om skønsmæssig ansættelse af indkomsten efter skattekontrollovens § 74, stk. 1, som følge af manglende oplysning om indkomsten, ligesom Skatteforvaltningen samtidig har truffet afgørelse om, at virksomhedens - i dette tilfælde den fysiske persons - momstilsvar ligeledes må ansættes skønsmæssigt efter opkrævningslovens § 5, stk. 2. Der klages over begge dele. Her vil udgangspunktet være, at både klagen over den skønsmæssige ansættelse af indkomstskat såvel som den skønsmæssige ansættelse af moms skal behandles og afgøres af et skatteankenævn.

Til nr. 2

Forslaget om at »eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5« udgår, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Efter gældende ret fordeles og visiteres klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven efter den generelle regulering vedrørende indkomstskattesager efter skatteforvaltningslovens §§ 5, 11 og 35 b, og sagerne afgøres af Skatteankenævnene i det omfang de ikke er principielle.

Klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt klager over afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven afgøres af skatteankenævnene, i det omfang klageren er en fysisk person eller et dødsbo i henhold til skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, nr. 2, 3 og 4.

Hvis klageren opfylder en af betingelserne i skatteforvaltningslovens § 21, stk. 4, nr. 1-5, og dermed anses for principiel, bliver sagen visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt. Klagen kan ligeledes blive visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, hvis klagen udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 3. pkt.

Hvis klageren ikke er en fysisk person eller et dødsbo, afgøres klagen af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås, at det, som er tilfældet efter gældende ret, skal være udgangspunktet, at klageren som subjekt er afgørende for sagsfordelingen. Det foreslås som supplement hertil dog, at klagesager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og -tab samt aktieavancer og -tab fremover skal afgøres af Landsskatteretten i stedet for et af skatteankenævnene, selv om klageren måtte være en fysisk person eller et dødsbo. En forholdsmæssig høj andel af klagerne vælger allerede i dag en sådan klage afgjort af Landsskatteretten.

I klagesager om subjektiv skattepligt for fysiske personer indgår ofte komplekse problemstillinger vedrørende flere retsgrundlag, hvilket gør sagerne egnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes udfyldende fortolkning af reglerne i kildeskattelovens §§ 1 og 2, §§ 48 E-F om forskerskatteordningen samt lempelsesbestemmelser i f.eks. ligningslovens §§ 33 og 33 A og fortolkningen af indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Ligeledes er klager over afgørelser truffet efter kursgevinstloven eller aktieavancebeskatningsloven kendetegnet ved teknisk juridisk kompleksitet og samspil mellem forskellige bestemmelser i kapitalgevinstbeskatningslovgivningen, der gør dem velegnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes fortolkningsspørgsmål om kvalificering af forskellige typer objekter i forhold til kapitalgevinstbeskatningslovene.

Forslaget vil medføre, at det ikke alene er delspørgsmål, der vil overgå til afgørelse i Landsskatteretten. Hvis en klage eksempelvis både vedrører spørgsmål om subjektiv skattepligt og den efterfølgende skatteansættelse, vil forslaget have den konsekvens, at hele klagen - og dermed både spørgsmålet om den subjektive skattepligt og den efterfølgende skatteansættelse - skal afgøres i Landsskatteretten.

Som et eksempel til illustration af forslaget kan nævnes, at Skatteforvaltningen over for en fysisk person har truffet afgørelse om, at vedkommende er fuldt skattepligtig til Danmark efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. kildeskattelovens § 7. Samtidig har Skatteforvaltningen truffet afgørelse om, at vedkommende er skattepligtig af avance ved salg af en ejendom efter ejendomsavancebeskatningslovens § 1. Der klages over begge dele. Klagen skal herefter behandles og afgøres af Landsskatteretten, da klagen delvis angår spørgsmålet om subjektiv skattepligt.

Som et andet eksempel kan nævnes, at Skatteforvaltningen over for en fysisk person har truffet afgørelse om, at vedkommende ikke opfylder betingelserne for at kunne opnå beskatning efter ordningen i kildeskattelovens §§ 48 E-F, hvorfor der i stedet skal ske beskatning efter de almindelige regler, ligesom Skatteforvaltningen samtidig har truffet afgørelse om, at personen er skattepligtig af værdi af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4. Der klages over begge dele. Klagen skal herefter behandles og afgøres af Landsskatteretten, da klagen delvis angår spørgsmålet om subjektiv skattepligt.

Til nr. 3

Det foreslås, at lægmandselementet i skatteankenævnene bliver suppleret med personer med egentlig skattefaglig indsigt og relevant uddannelse, f.eks. juridisk kandidateksamen, cand.merc.aud. eller lignende, således at nævnene som helhed får en styrket skattefaglighed.

Efter gældende ret stilles der ikke krav til relevant uddannelse for nævnsmedlemmerne.

De særlige medlemmer kan fungere i alle skatteankenævn, og de er således ikke bundet til et bestemt skatteankenævn. Skatteministeren udnævner otte af de særlige medlemmer efter indstilling fra relevante institutioner og organisationer på skatteområdet på baggrund af skattefaglige kompetencer og erfaring med skattespørgsmål, og to udnævnes af skatteministeren uden indstilling. Skatteministeren vil fastsætte nærmere kriterier for anvendelsen af de særlige medlemmer i medfør af skatteforvaltningslovens § 8.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således en styrkelse af fagligheden i skatteankenævnene.

Det foreslås, at indstillingerne til skatteankenævnene generelt afspejler et repræsentativt udsnit af befolkningen og så vidt muligt en ligelig fordeling mellem mænd og kvinder.

Efter gældende ret udnævner skatteministeren, eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af skatteankenævn. Udnævnelsen foretages efter indstilling fra kommunalbestyrelserne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse, kan indstilles af den pågældende kommunalbestyrelse. Hver kommunalbestyrelse skal mindst indstille én person til hver af kommunens pladser i nævnet og én person som suppleant for denne.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det skal indgå som et element i vurderingen af hvilke medlemmer, der skal indstilles til skatteankenævnene, at den samlede medlemssammensætning skal være tilstrækkelig repræsentativ.

Indstillinger skal forholde sig til bl.a. køn, alder og etnicitet.

Til nr. 4

Det foreslås, at indstillingerne til vurderingsankenævnene generelt afspejler et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Efter gældende ret udnævner skatteministeren, eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af vurderingsankenævn. Den ene halvdel af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Ved kommunalbestyrelsens indstilling anvendes den metode, der er beskrevet i § 25 i lov om kommunernes styrelse. Af den anden halvdel af medlemmerne udnævnes halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Finans Danmark, og halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Dansk Ejendomsmæglerforening. Der kan kun indstilles personer, som er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det skal indgå som et element i vurderingen af, hvilke medlemmer der skal indstilles til vurderingsankenævnene, at den samlede medlemssammensætning skal være tilstrækkelig repræsentativ.

Indstillinger skal forholde sig til bl.a. køn, alder og etnicitet osv.

Til nr. 5

Det foreslås, at indstillingerne til motorankenævnene generelt afspejler et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Efter gældende ret udnævner skatteministeren, eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af motorankenævn. Mindst to af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra hovedorganisationerne af bilejere. Ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være teknisk kyndige, og ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være handelskyndige. De resterende medlemmer udnævnes efter indstilling fra forhandlerorganisationerne i bilbranchen. Der kan kun indstilles personer, som er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det skal indgå som et element i vurderingen af, hvilke medlemmer der skal indstilles til motorankenævnene, at medlemssammensætningen skal være tilstrækkelig repræsentativ.

Indstillinger skal forholde sig til bl.a. køn, alder og etnicitet osv.

Til nr. 6

Den foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 8, stk. 7, medfører, at skatteministeren får mulighed for at undlade at udnævne de indstillede personer og anmode om, at der foretages en ny indstilling, hvis de indstillede personer ikke i tilstrækkelig grad udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Efter gældende ret kan skatteministeren under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person til skatte-, vurderings- og motorankenævn og anmode om, at der indstilles en anden person. Sådanne særlige omstændigheder kan f.eks. være manglende indgivelse af selvangivelse eller manglende overholdelse af en afdragsordning og omfatter således ikke hensynet til at understøtte en alsidig sammensætning af ankenævnene.

Forslaget medfører, at skatteministeren foretager en samlet skønsmæssig vurdering af indstillingerne til de enkelte ankenævne for at understøtte, at den enkelte indstilling i tilstrækkelig grad er repræsentativ.

Forslaget har ikke til hensigt at være en udvidelse af skatteministerens eksisterende adgang til under særlige omstændigheder at undlade at udnævne en indstillet person, da forslaget retter sig mod indstillingen som helhed.

Skatteministeren skal ved vurderingen af indstillingerne som helhed inddrage hensynet til en repræsentativ sammensætning af ankenævnene, herunder en alders- og kønsfordeling, der udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen. Skatteministeren tager ved vurderingen højde for, at der ik-

ke med sikkerhed kan opnås en sådan spredning i alle ankenævnene, ligesom der ikke med sikkerhed kan opnås den samme spredning på tværs af ankenævnstyperne.

Til nr. 7

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 8

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 9

Efter gældende ret kan en klager vælge, at en klagesag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5. Klagerens valg skal være meddelt Skatteankestyrelsen senest 4 uger efter, at klageren har modtaget meddelelse om, at klagen er visiteret til et skatteankenævn.

Det foreslås at ophæve skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, og dermed afskaffe retten til frit at vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten.

Det foreslås således, at hvis en klage over en skatteansættelse for en person eller et dødsbo ikke anses for principiel, eller hvis den ikke hænger sammen med en anden sag, som verserer ved eller samtidig visiteres til Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., vil klagen blive visiteret til et skatteankenævn uden mulighed for at blive behandlet af Landsskatteretten på baggrund af klagerens eget ønske.

Som eksempel til illustration af forslaget kan nævnes, at en fysisk person har indgivet klage over en skønsmæssig ansættelse af indkomstskat inden den 1. januar 2020. Klagen er ikke inden den 1. januar 2020 visiteret af Skatteankestyrelsen, og klageren har endnu ikke tilkendegivet et valg af Landsskatteretten efter nugældende skatteforvaltningslovs § 35 b, stk. 5. Klageren vil i dette tilfælde fortsat fra den 1. januar 2020 kunne vælge at få klagen behandlet i Landsskatteretten, jf. nugældende skatteforvaltningslovs § 35 b, stk. 5, hvis Skatteankestyrelsen visiterer klagen til afgørelse i et skatteankenævn.

Et andet eksempel til illustration af forslaget er, at en fysisk person inden den 1. januar 2020 har indgivet en klage over Skatteforvaltningens afgørelse om at anse personen for fuldt skattepligtig til Danmark efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. kildeskattelovens § 7. Klagen er inden den 1. januar 2020 visiteret af Skatteankestyrelsen til afgørelse i et skatteankenævn, og klageren har ikke efter nugældende skatteforvaltningslovs § 35 b, stk. 5, valgt, at klagen i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Klagen vil derfor fortsat fra den 1. januar 2020 skulle behandles og afgøres af et skatteankenævn.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger for den nærmere begrundelse herfor.

Til nr. 10

Efter gældende ret skal der for en klage over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen, betales et gebyr på 300 kr. (2010-niveau) svarende til 400 kr. i 2018-niveau. For klager i vurderingssager efter ejendomsvurderingsloven skal betales et gebyr på 900 kr. (2010-niveau). Undtaget for betaling af klagegebyr er klager over afgørelser vedrørende aktindsigt og klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at klagegebyret over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet m.v., jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, harmoniseres med klagegebyret i klager over vurderingssager.

Det foreslås således, at klagegebyret i klager omfattet af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, ændres. Dette medfører, at klagegebyret vil udgøre 1.000 kr. i 2018-niveau.

Med forslaget foreslås klagegebyret over afgørelser truffet af skatteforvaltningen eller Skatterådet m.v., jf. § 35 a, stk. 1, forhøjet til samme beløb som klagegebyret i klager over vurderingssager efter ejendomsvurderingsloven, jf. skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, nr. 3. Grundbeløb vil fortsat skulle reguleres efter personskattelovens § 20. Gebyrforhøjelsen har til formål at undgå klager over bagatelsager.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, foreslås desuden, at »jf. dog stk. 2, udgår, da stk. 2 foreslås ophæves. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 11

Som konsekvens af forslaget foreslås det at ophæve skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, om, at der ved klager omfattet af skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, nr. 3, om klagegebyr i vurderingssager efter ejendomsvurderingsloven.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 10. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 12

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 11. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 13

Forslaget er en konsekvens af det samtidigt fremsatte forslag til § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 14

Forslaget er en konsekvens af det samtidigt fremsatte forslag til § 1, nr. 15. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 15

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, kan en afgørelse først indbringes for domstolene, når den administrative rekurs har været udnyttet.

Skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, hjemler adgang til at indbringe en afgørelse for domstolene, når der er forløbet

mere end 6 måneder efter indbringelse for den administrative klageinstans, selv om der endnu ikke er truffet en afgørelse.

Det foreslås, at kravet i lovens § 48, stk. 2, om, at der skal være forløbet mere end 6 måneder efter sagens indbringelse for den administrative klageinstans, før sagen kan indbringes for domstolene, afskaffes.

Det foreslås således at afskaffe kravet i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, om udnyttelse af den administrative rekurs før domstolsprøvelse.

Forslaget er i det væsentlige en videreførelse af den gældende skatteforvaltningslov § 48, stk. 1 og 2. Der er ikke til tænkt yderligere indholdsmæssige ændringer af bestemmelsens anvendelse, hverken i praksis eller retstilstanden i øvrigt udover afskaffelsen af 6-månederskravet.

Forslaget ændrer ikke ved, at klager inden for en frist på 3 måneder som hidtil kan indbringe en afgørelse for domstolene, når den administrative klageinstans på området enten har efterprøvet afgørelsen eller har afvist klagen.

Det foreslås, at klageren skal kunne indbringe sagen for domstolene direkte, dvs. uden at klage først, eller på et hvilket som helst tidspunkt, efter at klagesagen er anlagt. Klageren skal således ikke vente seks måneder, før et »omvalg« fra klagesagsbehandling til domstolsbehandling kan foretages, men kan således også indbringe sagen for domstolene, straks efter at klage er indgivet. Dette gælder indtil det tidspunkt, hvor klageren ved høring modtager oplysning om indholdet af den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankesforvaltningens vurdering fører til. Fra dette tidspunkt, og til afgørelse træffes i klagesagen, kan klager ikke vælge at indbringe sagen for domstolen, men må afvente afgørelsen. Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 3, kan denne afgørelse, som er en endelig administrativ afgørelse, indbringes for domstolene inden for en frist på 3 måneder fra sagens afgørelse.

Hvis en borger eller virksomhed vælger at indbringe en afgørelse truffet af f.eks. Skatteforvaltningen eller Skatterådet for domstolene, vil det inden for klagefristen på 3 måneder fra afgørelsens modtagelse, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3, fortsat være muligt at hævne retssagen tilbage og i stedet indgive klage.

Ved valg af domstolsprøvelse - enten direkte eller efter forudgående indgivelse af klage - vil muligheden for Folketingets Ombudsmands stillingtagen til sagen fortabes. Ombudsmandens virksomhed omfatter ikke domstolene, og Ombudsmanden vil således skulle afvise at behandle en klage over en afgørelse, som er indbragt for domstolene. Derimod kan en borger og virksomhed, der vælger at klage over en afgørelse, indbringe klagemyndighedens endelige administrative afgørelse for Ombudsmanden.

Der kan forekomme situationer, hvor en borger og virksomhed både klager og anlægger sag ved domstolene. Efter de gældende regler vil der ved overspringelse efter 6-månedersreglen i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, ske det, at sagen ved ankenævnet eller Landsskatteretten anses for bortfaldet, og at klageren meddeles, at klagesagen herefter

er henlagt. Forslaget er ikke tiltænkt at ændre på dette, og det vil fortsat gælde, at klagesagen bortfalder, og domstolsbehandlingen går forud.

Hvis der i andre situationer både er en klagesag og en domstolssag, vil det som udgangspunkt tilsvarende være domstolsbehandlingen, der går forud. Situationen kan forekomme, hvis en borger eller virksomhed først anlægges sag og dernæst klager. Hvis en klager i strid med forslaget vælger at anlægge sag, efter at klager har modtaget oplysninger om indholdet af den afgørelse, som forventes truffet i klagesagen, vil det dog være domstolssagen, som bliver afvist.

Med forslaget vil borgere og virksomheder fortsat, inden for de almindelige rammer, der efter retsplejeloven gælder for anke af borgerlige retssager, kunne fremføre nye påstande eller anbringender for domstolene. Det betyder, at borgere og virksomheder mod Skatteministeriets protest kun kan inddrage nye spørgsmål under domstolsprøvelsen med retens tilladelse. Retten vil kunne give en sådan tilladelse, hvis det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget under sagsbehandlingen hos førsteinstansen eller i den administrative klageinstans, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af at give tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Til nr. 16

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15, om adgang til direkte domstolsprøvelse af administrative afgørelser. Ændringen er af teknisk karakter.

Det foreslås således, at en administrativ afgørelse ikke kan indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet.

Ved at ordet »endelig« udgår, kommer søgsmålsfristen i § 48, stk. 3, til at gælde både for direkte indbringelse af Skatteforvaltningens afgørelse for domstolene, og for indbringelse efter overspringelse.

Til nr. 17

Det foreslås, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give en borger eller virksomhed henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen om betaling er indbragt for domstolene eller påklaget til Skatteankestyrelsen. Der kan fortsat kun gives henstand med den del af skatten, der vedrører de forhold, der påklages eller indbringes for domstolene.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15. Ændringen er af teknisk karakter, så bestemmelsen også omfatter administrative afgørelser, som indbringes direkte for domstolene efter lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 18

Det foreslås, at henstand med betaling af en skat gives for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem eller indbragt for domstolene. Der kan fortsat kun gives henstand med den del af skatten, der vedrører de forhold, der påklages eller indbringes for domstolene.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 19

Efter gældende regler ydes der omkostningsgodtgørelse »ved klage«, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse og »ved klage«, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

Efter gældende praksis omfatter det udgifter til den sagkyndiges arbejde med at indgive en klage til den administrative klageinstans. Derimod følger det af § 54, stk. 1, nr. 6, at udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt den skattepligtige bør gå videre med en afgørelse, kun er godtgørelsesberettigede, hvis det drejer sig om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene. Der ydes således ikke omkostningsgodtgørelse for udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt den skattepligtige bør påklage en afgørelse truffet af en skattemyndighed i 1. instans. Denne forståelse har Landsskatteretten også lagt til grund i sin afgørelse i SKM2008. 669. LSR. Her fandt Landsskatteretten ikke, at der kunne ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til en sagkyndig udtalelse om, hvorvidt en afgørelse fra SKAT burde påklages til Landsskatteretten.

Efter gældende ret er godtgørelsesberettigede udgifter ved domstolsprøvelsen udgifter, som afholdes i forbindelse med retssager om prøvelse af afgørelsen fra den administrative klageinstans eller fra en underordnet retsinstans. Det omfatter efter § 54, stk. 1, nr. 6, udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse fra klageinstansen bør indbringes for domstolene, eller om en afgørelse fra domstolen bør prøves af en overordnet retsinstans. Udgifter til udarbejdelse af en stævning anses endvidere som godtgørelsesberettigede udgifter.

Det følger af forslaget til *stk. 3* i § 54, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter § 54, stk. 1, nr. 1-5, som er ydet den skatte- eller afgiftspligtige i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Forslaget skal ses i lyset af forslaget i § 1, nr. 20, der ændrer affattelsen af § 55, stk. 1, nr. 1 og 2. Som nævnt ovenfor er godtgørelsesberettigede udgifter i relation til § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, udgifter der afholdes »ved klage«. Ved den ændrede affattelse af disse bestemmelser bliver det nødvendigt at fastslå, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., som er ydet i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene. Derimod ydes der ikke omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. i forbindelse med sagens behandling i 1. instans. Det foreslås, at dette kommer til at fremgå af § 54.

Det foreslås endvidere, at den gældende forståelse af, hvilke udgifter, der knytter sig til en klage eller domstolsprøvelse, opretholdes med forslaget. Det kan ud over udgifter til den sagkyndiges arbejde med at indgive en klage eller stævning være udgifter til møde med den sagkyndige om udformningen af punkter i klagen eller stævningen, herunder

rejseudgifter for den sagkyndige, eller fremskaffelse af dokumentation til brug for sagen, som ikke skulle være tilvejebragt ved 1. instansen. Det kan desuden være udgifter til den sagkyndiges udarbejdelse af en anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51. Der henvises nærmere til Den juridiske vejledning, afsnit A. A. 13.4.

Det følger af forslaget til *stk. 4* i § 54, at adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter det foreslåede *stk. 3* betinges af, at skattemyndighedens afgørelse faktisk påklages eller indbringes for domstolene. Det præciseres samtidig, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen.

Forslaget skyldes den ændrede affattelse af § 55, *stk. 1, nr. 1 og 2*, jf. forslaget § 1, *nr. 20*, hvorefter det ikke er en forudsætning for at opnå omkostningsgodtgørelse, at der indgives en klage.

Forslaget lovfæster på dette punkt gældende praksis.

Efter gældende praksis vil udgifter til sagkyndig bistand m.v. ikke blive godtgjort, hvis skattemyndighedens afgørelse ikke bliver påklaget. Det gælder eksempelvis udgifter til anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51 eller udgifter til en sagkyndigs udarbejdelse af klage til den administrative klagemyndighed.

Endvidere vil der efter gældende praksis ikke blive ydet omkostningsgodtgørelse, i det omfang der sker helt eller delvis afvisning af sagen på grund af formelle mangler, som knytter sig til klagen eller stævningen eller foreligger på tidspunktet for indgivelsen af klagen eller stævningen, dvs. oprindelige mangler. Det gælder eksempelvis, hvis sagen afvises på grund af myndighedens manglende kompetence til at afgøre sagen, eller hvis den afvises som følge af manglende begrundelse eller en fristoverskridelse.

Det karakteristiske ved gældende praksis i forhold til reglerne om omkostningsgodtgørelse er, at det er afgørende, at afvisning sker som følge af eksistensen af formelle mangler ved klagesagens igangsættelse. Hvis afgørelsen eksempelvis indbringes for domstolene, men afvises af domstolen efter, at formalitetsspørgsmålet har været udskilt til særskilt påkendelse, jf. retsplejelovens §§ 351 og 353, vil der ikke kunne ydes omkostningsgodtgørelse. Det gælder dog ikke, hvis formalitetskendelsen senere måtte blive underkendt af en højere retsinstans, jf. SKM2013. 108. LSR. I denne sag havde byretten ved dom afvist klagerens sag ved byretten med den begrundelse, at søgsmålsfristen var overskredet. Landsretten udtalte, at der ikke var grundlag for at afvise sagen og ophævede dommen og hjemviste sagen til fornyet behandling ved byretten. Landsskatteretten fandt, at klageren var berettiget til omkostningsgodtgørelse for udgifterne til sagkyndig bistand afholdt i forbindelse med afvisningssagen for byretten.

Forslaget tager sigte på at lovfæste praksis, som den er beskrevet ovenfor. Derimod finder forslaget ikke anvendelse i en situation, hvor en afvisning fra realitetsbehandling ikke knytter sig til oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen, herunder ankestævningen,

men domstolen alligevel afviser sagen af andre grunde. Således har Skatteankestyrelsen i SKM2014. 668. SANST fastslået, at en skattepligtig var berettiget til omkostningsgodtgørelse i en sag, hvor dispositionsretten til sagen var overgået til kurator, og hvor kurator ikke ønskede at indtræde og videreføre sagen. Domstolen afviste sagen som følge af den skattepligtiges udeblivelse fra hovedforhandlingen på grund af kurators valg om ikke at indtræde i den verserende sag. Der henvises nærmere til omtalen af sagen i Den juridiske vejledning afsnit A. A. 13.5 om godtgørelsesberettigede sagstyper.

Udtrykket »i det omfang« skal ses i lyset af, at en afgørelse kan indeholde flere punkter, som den skattepligtige ønsker prøvet. Indeholder en klage eksempelvis fem klagepunkter, hvor klageinstansen i sin afgørelse afviser to punkter f.eks. på grund af manglende kompetence, ydes der efter praksis og efter forslaget omkostningsgodtgørelse til de udgifter, der vedrører behandlingen af de tre punkter, som realitetsbehandles.

Det bemærkes, at det følger af bekendtgørelse nr. 513 af 19. maj 2017 om oplysninger om udgifter til sagkyndig bistand m.v. ved godtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19, at det klart skal fremgå af den sagkyndiges regning, hvilke udgifter der er godtgørelsesberettigede, og hvilke der ikke er. I det omfang den sagkyndige bistand knytter sig til klagepunkter, som er blevet afvist, skal regningen fra den sagkyndige afspejle dette. Desuden kan Skattestyrelsen efter bekendtgørelsens § 10 til brug for behandlingen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse anmode den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige om yderligere oplysninger, herunder en redegørelse for størrelsen af honoraret for arbejdet ved hver instans pr. klagepunkt og om anvendt antal timer pr. klagepunkt (eventuelt skønsmæssigt fordelt).

Til nr. 20

Efter den gældende bestemmelse i § 55, *stk. 1, nr. 1*, kan der ydes omkostningsgodtgørelse ved klage, hvor et skatteankenavn eller Landsskatteretten træffer afgørelse. Efter den gældende bestemmelse i § 55, *stk. 1, nr. 2*, ydes der omkostningsgodtgørelse ved klage, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, *stk. 3*.

I medfør af § 35 b, *stk. 3*, er der fastsat regler i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. Det drejer sig om de såkaldte »kontorsager«. Det bemærkes i den forbindelse, at der efter § 55, *stk. 2*, ikke ydes omkostningsgodtgørelse i kontorsager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer.

Det foreslås, at der efter § 55, *stk. 1, nr. 1*, skal kunne ydes omkostningsgodtgørelse i en sag, hvor et skatteankenavn eller Landsskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage. Endvidere foreslås det, at der efter § 55, *stk. 1, nr. 2*, skal kunne ydes omkostningsgodtgørelse i en sag, hvor Skatteankestyrelsen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, *stk. 3*.

Forslaget har til formål at tilpasse reglerne om omkostningsgodtgørelse til forslaget om direkte domstolsprøvelse, jf. forslaget under § 1, nr. 15, således at det bliver muligt at opnå omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse i samme omfang, som det i dag er muligt at opnå omkostningsgodtgørelse ved overspringelse efter den gældende bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2.

Forslaget skal ses i lyset af skatteforvaltningslovens § 55, stk. 4, 1. pkt., hvorefter godtgørelse ydes ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-4. Ved forslaget er det ikke en forudsætning for at opnå omkostningsgodtgørelse ved domstolene efter stk. 4, at der er klaget til et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen. Det er tilstrækkeligt, at sagen er af en sådan type og karakter, at de nævnte klagemyndigheder ville skulle træffe afgørelse i sagen, hvis den blev påklaget.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i de typer af sager, der er godtgørelsesberettigede efter § 55, stk. 1, nr. 1 og nr. 2.

I nogle typer af sager kan det ikke umiddelbart afgøres, om der ydes omkostningsgodtgørelse ved domstolsbehandlingen, hvis den gældende overspringsregel anvendes.

Det gælder, hvis sagen ikke er godtgørelsesberettiget, men bliver det efter visitering til Landsskatteretten, f.eks. som følge af, at sagen vurderes at være principiel. Ved overspringelse før visitering kan den skattepligtige ikke være sikker på, at myndighederne vil anse sagen for godtgørelsesberettiget ved domstolene og vil derfor i praksis afvente visitering eller henvisningen, før sagen indbringes for domstolene efter overspringsreglen.

Tilsvarende vil denne usikkerhed være til stede for en skattepligtig ved overvejelse om direkte domstolsprøvelse af en afgørelse fra skattemyndigheden i en sag, som ikke umiddelbart er omkostningsgodtgørelsesberettiget.

I nedenstående tilfælde vil en sag, som ikke umiddelbart er godtgørelsesberettiget, kunne blive henvist eller visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, hvorefter den bliver godtgørelsesberettiget:

- En sag, som vurderingsankenævnet kan afgøre om ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, bliver henvist til Landsskatteretten, hvis klagen i overvejende grad angår retlige spørgsmål, og hvis der ikke tidligere hverken i domstolspraksis eller i landsskatteretspraksis er taget stilling til det pågældende lovfortolkningsspørgsmål, eller der er grundlag for at foretage en fornyet prøvelse af det pågældende lovfortolkningsspørgsmål, eller hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder. Sager omfattet af ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, angår spørgsmålet om fritagelse for beskatning af fortjeneste ved afståelse af en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder.
- En sag, som vurderingsankenævnet kan afgøre om ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, bliver henvist til Landsskatteretten, hvis sagen i overvejende grad angår de registrerede oplysninger, der er lagt til

grund for afgørelsen, og der foreligger ganske særlige omstændigheder.

- En sag, som motorankenævnet kan afgøre, bliver visiteret til Landsskatteretten, hvis sagen er principiel.
- En sag, som motorankenævnet kan afgøre, bliver visiteret til Landsskatteretten, hvis sagen udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten.
- En kontorsag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, hvis sagen er principiel.
- En kontorsag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, hvis den udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten.

I ovenstående seks tilfælde må den skattepligtige således påklage skattemyndighedens afgørelse og afvente en henvisning eller visitering, hvis den skattepligtige ønsker at have klarhed om spørgsmålet om omkostningsgodtgørelse, inden sagen eventuelt indbringes for domstolene. Det gælder i særdeleshed, såfremt det kan komme på tale, at der foreligger »særlige omstændigheder« i sagen.

Det skønnes, at det årlige antal sager, hvori skattemyndigheden træffer en afgørelse, som kan være omfattet af én af de seks tilfældegrupper, er begrænset.

I forslaget anvendes udtrykket »sag«. Hermed forstås den skatte- eller afgiftssag, som har ført til skattemyndighedens afgørelse, som den skattepligtige enten påklager til den administrative klageinstans eller indbringer for domstolene.

I forslaget anvendes ligeledes udtrykket »ved påklage«. Hermed forstås en klage, der indgives eller ville kunne indgives til Skatteankestyrelsen til afgørelse af en administrativ klagemyndighed.

Til nr. 21

Det foreslås, at udtrykket »SKATs« ændres til »told- og skatteforvaltningens« i § 57, stk. 3, 4. pkt. Bestemmelsen angår en nærmere undersøgelse af en ansøgning om omkostningsgodtgørelse.

Ændringen er rent redaktionel.

Til § 2

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 11. Ændringen er af teknisk karakter.

Forslaget har sin baggrund i, at der ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 om bl.a. regler om klagebehandling af vurderings-sager blev indsat et nyt stk. 2 i skatteforvaltningslovens § 35 c. Det betød, at de efterfølgende stykker 2-6 i § 35 c herefter blev stk. 3-7.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelsen i § 22 i samme lov, dvs. lov nr. 688 af 8. juni 2017, indeholder et stk. 9 om klagegebyret ved klage over vurderinger omfattet af ejendomsvurderingslovens §§ 87-89. I bestemmelsens 3. pkt., anføres det, at reglerne i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 3-6, der bliver stk. 4-7, om betaling og tilbagebetaling finder tilsvarende anvendelse.

Da det i § 1, nr. 11, i nærværende lovforslag foreslås, at § 35 c, stk. 2, ophæves, foreslås det ligeledes i konsekvens

heraf, at § 22, stk. 9, i lov nr. 688 af 8. juni 2017 justeres, således at henvisningen i bestemmelsen til stk. 4-7 udgår.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2019, jf. dog stk. 2.

Forslaget sikrer et hjemmelsgrundlag for den indstillings- og udnævnelsesproces, der skal finde sted forud for funktionsperiodens begyndelse den 1. januar 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1, 2 og 7-20 og § 2, træder i kraft den 1. januar 2020. De bestemmelser i § 1, som forslaget omfatter, er nævnt i stk. 3 og 4, hvortil henvises.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 1, 2 og 7-13, ikke finder anvendelse for afgørelser, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. januar 2020. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Forslaget betyder, at Skatteankestyrelsen skal visitere klager, der omfattes af lovens § 1, nr. 1 og 2, og som er indgivet til Skatteankestyrelsen inden den 1. januar 2020, efter hidtil gældende regler.

Lovens § 1, nr. 1, angår skatteankenævnenes kompetencen til at behandle sager om momsskøn, jf. opkrævningslovens § 5, stk. 2, og lovens § 1, nr. 2, angår klagesager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og -tab samt aktieavancer og -tab, som fremover skal afgøres af Landsskatteretten i stedet for et skatteankenævn, selv om klageren måtte være en fysisk person eller et dødsbo. Indgives en klage over en afgørelse truffet efter kursgevinstloven eksempelvis den 1. december 2019, og er klageren en fysisk person, skal Skatteankestyrelsen visitere klagen til et skatteankenævn, jf. § 35 b, stk. 1, jf. § 5, stk. 1, medmindre klagen skal visiteres til Landsskatteretten, jf. § 35 b, stk. 1, 2. pkt., fordi den er principiel, eller kan visiteres til Landsskatteretten, jf. § 25 b, stk. 1, 3. pkt., fordi klagen udspringer af samme forhold som en klage, der allerede verserer for Landsskatteretten. Dette gælder uanset, om visiteringen af klagen sker før eller efter den 1. januar 2020. Klageren vil ligeledes i dette tilfælde kunne vælge, at klagen skal afgøres af Landsskatteretten, efter reglen om frit

valg i § 35 b, stk. 5, uanset om dette gøres før eller efter den 1. januar 2020.

De foreslåede regler får således først betydning for sager, der påklages fra og med den 1. januar 2020.

Efter stk. 3 finder lovens § 1, nr. 9, om afskaffelse af frivalgsordningen ikke anvendelse for afgørelser, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. januar 2020. Det betyder, at det for afgørelser, der påklages fra og med den 1. januar 2020, ikke længere er muligt frit at vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Tilsvarende gælder nr. lovens § 1, nr. 7 og 8 og 13, da der er tale om konsekvensændringer af lovens § 1, nr. 9.

Endelig foreslås det, at lovens § 1, nr. 10, om harmonisering af klagegebyr ikke finder anvendelse for afgørelse, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. januar 2020. Det betyder, at forhøjelsen af klagebyret til 1.000 kr. i 2018-niveau først får virkning for afgørelser, der påklages fra og med den 1. januar 2020. Tilsvarende gælder lovens § 1, nr. 11-12, der er konsekvensændringer af lovens § 1, nr. 10.

I *stk. 4* foreslås det, at lovens § 1, nr. 14-20, ikke finder anvendelse for afgørelser, som indbringes for domstolene inden den 1. januar 2020. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4 angår lovens § 1, nr. 15, om direkte domstolsprøvelse. Forslaget i stk. 4 betyder at afgørelser, der indbringes for domstolene til og med den 31. december 2019, er omfattet af kravet om, at der skal være forløbet mere end 6 måneder efter sagens indbringelse for den administrative klageinstans, før sagen kan indbringes for domstolene. Tilsvarende gælder lovens § 1, nr. 14, 16, 17 og 18, 19 og 20 der er konsekvensændringer af lovens § 1, nr. 15.

Loven gælder ikke for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende lov

Lovforslaget

§ 1

§ 5. Skatteankenævnene afgør klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om:

1-11) - - -

Stk. 2. En klage omfattet af stk. 1 skal dog afgøres af Landsskatteretten, hvis skatteankeforvaltningen visiterer sagen til Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 4, jf. stk. 1, 2. eller 3. pkt., eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5.

§ 8. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner medlemmer af skatteankenævn og en suppleant for hvert af disse medlemmer efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i de kommuner, som skatteankenævnskredsen omfatter. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse, kan indstilles af den pågældende kommunalbestyrelse. Hver kommu-

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 678 af 31. maj 2018, som ændret ved § 7 i lov nr. 278 af 17. april 2018, § 12 i lov nr. 1130 af 11. september 2018, § 23 i lov nr. 1555 af 19. december 2018 og § 6 i lov nr. 1726 af 27. december 2018 foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) Skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.«

2. I § 5, *stk. 2*, udgår », eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5«, og som 2. *pkt.* indsættes:

»En klage omfattet af stk. 1, nr. 2-4, afgøres dog ikke af skatteankenævnene, hvis klagen helt eller delvist vedrører en afgørelse truffet efter kursgevinstloven, aktieavancebeskatningsloven eller en afgørelse om pligt til at svare skat til staten efter både dansk ret og overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse for så vidt angår indkomst- og formueskatter samt omfang og opgørelse af skat i forbindelse hermed.«

3. I § 8, *stk. 3*, 6. *pkt.*, ændres »kommunalbestyrelsen« til: »den indstillingsberettigede kommunalbestyrelse eller organisation m.fl.« og som 7. -11 *pkt.* indsættes: »Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, udnævner delvis efter indstilling et antal særlige medlemmer. De særlige medlemmer skal have skattefaglig indsigt og relevant uddannelse. De særlige medlemmer er geografisk ubundne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet, kan indstil-

nalbestyrelse skal indstille én person til hver af kommunens pladser i nævnet og én person som suppleant for denne. Ved indstillingen finder § 25 i lov om kommunernes styrelse tilsvarende anvendelse. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner de indstillede personer til henholdsvis medlem og suppleant. Ministeren kan dog under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person og anmode kommunalbestyrelsen om at indstille en anden person.

Stk. 4. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner medlemmer af vurderingsankenævn. Den ene halvdel af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Ved kommunalbestyrelsens indstilling anvendes den metode, der er beskrevet i § 25 i lov om kommunernes styrelse. Af den anden halvdel af medlemmerne udnævnes halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Finans Danmark, og halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Dansk Ejendomsmæglerforening. Kommunalbestyrelsen, Finans Danmark og Dansk Ejendomsmæglerforening kan kun indstille personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet. Ministeren kan dog under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person og anmode kommunalbestyrelsen, Finans Danmark eller Dansk Ejendomsmæglerforening om at indstille en anden person.

Stk. 5. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner medlemmer af motorankenævn og en suppleant for hvert af disse medlemmer. Mindst to af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra hovedorganisationerne af bilejere. Ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være teknisk kyndige, og ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være handelskyndige. De resterende medlemmer udnævnes efter indstilling fra forhandlerorganisationerne i bilbranchen. Organisationerne skal indstille én person til hver plads som medlem af næv-

les. Ved indstillingen skal generelt tilstræbes repræsentation af et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

4. I § 8, *stk. 4*, indsættes som *7. pkt.*:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes repræsentation af et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

5. I § 8, *stk. 5*, indsættes som *9. pkt.*:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

net og én person som suppleant for denne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet, kan indstilles. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner de indstillede personer til henholdsvis medlem og suppleant. Ministeren kan dog under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person og anmode organisationen om at indstille en anden person.

Stk. 6. - - -

§ 19. - - -

Stk. 2-4. - - -

1-4) - - -

5) Afgørelser, hvis klage herover kan afgøres af Landsskatteretten, jf. § 35 b, stk. 1, 2. eller 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 5 eller efter § 6 a, jf. § 6, stk. 2.

§ 35 b. En klage over en afgørelse omfattet af § 5, stk. 1, eller § 7, stk. 1, afgøres af henholdsvis et skatteankenævn, eller et motorankenævn, jf. dog stk. 5.

- - -

Stk. 2-3. - - -

Stk. 4. Skatteankeforvaltningen foretager visitering af klager, jf. stk. 1-3. En visitering kan ændres af skatteankeforvaltningen, hvis der endnu ikke er truffet afgørelse vedrørende klagen og det konstateres, at sagen efter reglerne i stk. 1 eller 3 skal eller kan afgøres af en anden myndighed end den, sagen er visiteret til, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Klageren kan vælge, at en sag, som er visiteret til et skatteankenævn, skal behandles af Landsskatteretten. Klagerens valg skal være meddelt skatteankeforvaltningen, senest 4 uger efter at klageren har modtaget meddelelse om, at klagen er visiteret til et skatteankenævn eller et vurde-

6. I § 8 indsættes som stk. 7:

»*Stk. 7.* Afspejler de personer, der indstilles efter stk. 3-5, ikke i tilstrækkelig grad et repræsentativt udsnit af befolkningen, kan skatteministeren undlade at udnævne de indstillede personer og anmode om, at der foretages en ny indstilling.«

7. I § 19, *stk. 5, nr. 5*, udgår »eller stk. 5«.

8. I § 35 b, *stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, 2. pkt.* udgår », jf. dog stk. 5«.

9. § 35 b, *stk. 5*, ophæves.

ringsankenævn efter stk. 4, 1. eller 2. pkt. Skatteankeforvaltningen kan se bort fra en overskridelse af fristen, hvis særlige omstændigheder taler der for.

§ 35 c. Ved klage omfattet af § 35 a, stk. 1, betales et gebyr på et grundbeløb på 300 kr. (2010-niveau), jf. dog stk. 2. Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20.

Stk. 2. Ved klage omfattet af § 6, stk. 1, nr. 3, betales et gebyr på 900 kr. (2010-niveau). Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20.

Stk. 3. - - -

Stk. 4. Betales beløbet ikke rettidigt, betragtes klagen som bortfaldet. Dette gælder også i situationer, hvor klagegebyret efter regler fastsat i medfør af stk. 7 skal betales i forbindelse med indgivelsen af klagen.

Stk. 5-7. - - -

§ 40. - - -

Stk. 2. Er der klaget over en afgørelse som nævnt i § 6, stk. 1, nr. 1 eller 3, og skal Landsskatteretten træffe afgørelse i sagen efter § 35 b, stk. 1, 2. eller 3. pkt., eller stk. 5, eller efter § 4 a, stk. 3, eller § 6 a, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, kan told- og skatteforvaltningen indbringe andre afgørelser efter lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven vedrørende ejendommen, der er en følge af klagen, for Landsskatteretten, der påkender disse afgørelser i forbindelse med klagen.

§ 47. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Hvis en part begærer syn og skøn, udsætter skatteankeforvaltningen, skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Skatterådet behandlingen af sagen, indtil klageren efter modtagelsen af skønserklæringen meddeler vedkommende myndighed, hvorvidt sagen opretholdes. I samme periode er 6-månedersfristen efter § 48, stk. 2, suspenderet.

Stk. 4. - - -

10. I § 35 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »300 kr.« til: »900 kr.«, og », jf. dog stk. 2« udgår.

11. § 35 c, stk. 2, ophæves. Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

12. I § 35 c, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

13. I § 40, stk. 2, udgår », eller stk. 5, eller efter«.

14. § 47, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

§ 48. Medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skattemyndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af klageinstansen på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt resttab for parten.

Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om klageinstansen endnu ikke har truffet en afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis klageren fra skatteankeforvaltningen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, jf. § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvis klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til.

Stk. 3. En endelig administrativ afgørelse kan ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet, jf. dog stk. 4. Har klageinstansen afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

Stk. 4. - - -

§ 51. - - -

Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over opgørelsen vedrører. Det gælder dog ikke afgørelser efter told- lovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

15. § 48, stk. 1 og 2, affattes således:

»En afgørelse truffet af skattemyndighederne kan indbringes for domstolene eller påklages, medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning.

Stk. 2. Hvis en afgørelse er påklaget til en administrativ klageinstans, kan klager i stedet vælge at indbringe afgørelsen for domstolene indtil det tidspunkt, hvor klageren i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om indholdet af den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering vil føre til. Indbringes en afgørelse, der først har været påklaget til en administrativ klageinstans, for domstolene, kan retten tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt resttab for parten.«

16. I § 48, stk. 3, 1. pkt., udgår »endelig«.

17. I § 51, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget.«

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Henstand kan ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der ind- gives ny ansøgning om henstand.

Stk. 4-6. - - -

§ 54. - - -

Stk. 2. - - -

§ 55 - - -

1) Ved klage, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse.

2) Ved klage, hvor skatteankeforvaltningen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

3-6) - - -

Stk. 2-5. - - -

§ 57. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling. Dog kan told- og skatteforvaltningen helt eller delvis undlade at ud-

18. I § 51, stk. 3, 3. pkt., indsættes efter »klagesystem«: »eller hos domstolene«.

19. I § 54 indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* Der ydes kun omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter *stk. 1*, nr. 1-5, som er ydet den skatte- eller afgiftspligtige i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Stk. 4. Adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter *stk. 3* er betinget af, at skattemyndighedens afgørelse påklages eller indbringes for domstolene. Det ydes kun omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen.«

20. § 55, *stk. 1*, nr. 1 og 2, affattes således:

»1) I en sag, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage.

2) I en sag, hvor skatteankeforvaltningen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.«

21. I § 57, *stk. 3*, *4. pkt.*, ændres »SKATs« til: »told- og skatteforvaltningens«.

betale omkostningsgodtgørelse, inden den nærmere undersøgelse af størrelsen af udgifterne til behandling af sagen er foretaget, i tilfælde, hvor forvaltningen finder at størrelsen af det ansøgte beløb er åbenbart urimelig. Udbetales beløbet delvis, tages forbehold for eventuel tilbagebetaling. Udbetales det ansøgte beløb ikke eller kun delvis, og fastslås godtgørelseskravet senere at være større end det udbetalte beløb, udbetales det resterende beløb med en rente beregnet efter rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for SKATs afgørelse om reduktion af godtgørelseskravet.

Stk. 4-5. - - -

§ 2

I lov nr. 688 af 8. juni 2017 om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendoms-skat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love (Ny vurderingsankenævnstruktur, regler om klagebehandling af vurderingssager og ændringer som følge af en ny ejendomsvurderingslov m.v.), som ændret ved § 3 i lov nr. 1376 af 4. december 2017, § 10 i lov nr. 278 af 17. april 2018 og § 10 i lov nr. 1729 af 27. december 2018 foretages følgende ændring:

§ 22. - - -

Stk. 1-8. - - -

Stk. 9. Ved klage over vurderinger, som er omfattet af ejendomsvurderingslovens §§ 87-89, skal der betales et klagegebyr på 400 kr. (2010-niveau) for hver vurdering, der klages over. Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20. Reglerne i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 3-6, der bliver stk. 4-7, om betaling og tilbagebetaling finder tilsvarende anvendelse. Klagegebyret efter 1. pkt. vil ikke være at anse for en godtgørelsesberettiget udgift efter skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 2.

Stk. 10-12. - - -

1. I § 22, *stk. 9, 3. pkt.*, udgår »der bliver stk. 4-7,«.